

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: V. D. H., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem P.

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2020, č. j. MV-45435-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2020, č. j. MV-45435-4/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 1. 2020, č. j. OAM-29450-25/DP-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť žalobce neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účel, pro který mu byl pobyt povolen. Účelem žalobcova pobytu bylo konkrétně studium.

II.

Žaloba

2. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním napadeného rozhodnutí a považoval je za nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaná dle jeho mínění nesprávně vyložila a aplikovala právní normy. Dle žalované za dobu trvání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní nebyl účel plněn po dobu 383 hodin, z nichž bylo 244 hodin neomluvených. Správní orgán prvního stupně a žalovaná tuto dobu stanovily na dobu, která odpovídá více než 3 měsícům. S tímto nelze souhlasit. Správní orgán nebral v potaz poměr omluvených a neomluvených hodin. 139 hodin bylo řádně omluvených, ať už se jednalo o zdravotní, či jiné důvody. Nelze tedy souhlasit s tím, že by se jednalo o dobu delší 3 měsíců, nýbrž se jednalo o dobu méně než dva měsíce. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci vydáno na dobu trvání jednoho roku. Pouhé necelé dva měsíce údajného neplnění účelu nelze považovat za dostačující pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a naplnění zamítavého důvodu dle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce k tomu citoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010-50. Aby mohlo být konstatováno neplnění účelu pobytu, musí cizinec neplnit účel pobytu u předchozího pobytu, tedy u pobytu, který předcházel podání žádosti o prodloužení tohoto pobytu, a to po převážnou část doby. V žalobcově případě se jistě o převážnou část doby nejednalo, a to i s ohledem na letní prázdniny od začátku června do konce srpna.
4. Ve smyslu výše zmíněného soudního rozhodnutí nelze rozhodnutí žalované považovat za zákonné. Vydané rozhodnutí bylo posouzeno toliko na základě zameškaných hodin žalobce. Správní orgán a žalovaná neposuzovaly skutečné studium žalobce. Absence žalobce při studiu byly obhajitelné jeho snahou najít si jiné vzdělávací zařízení. Především se jednalo o nevhodné zvolení oboru studia. Správní orgán neposoudil nastoupení žalobce do nového vzdělávacího zařízení, a jednal tak přehnaně formalisticky a s absencí řádné individualizace ve vztahu k žalobci.
5. Rozhodnutí zároveň bylo nepřezkoumatelné, neboť bylo postaveno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Zjištěný skutkový stav nebylo možno považovat za dostatečný vzhledem k naplnění neurčitého právního pojmu „neplnění účelu“. Toto bylo postaveno pouze na stanovisku Hotelové školy a hledisku počtu zameškaných hodin, které ani nebyly podrobně odůvodněny z hlediska omluvených a neomluvených, nikoli na okolnostech odůvodňujících absenci žalobce a jeho snaze o nalezení jiného vzdělávacího zařízení a vhodnějšího studia.
6. Žalobce dále namítal porušení § 2 odst. 4, § 3, § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu, které spatřoval v nedostatečném vypořádání námitek proti úvahám správního orgánu prvního stupně ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a nedostatečném

zjištění skutkového stavu v tomto směru. Správní orgány měly přiměřenost posoudit minimálně z hlediska faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Měly se zabývat i dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobcových rodinných příslušníků a dopady poměřit s veřejným zájmem či nezákonných chováním žalobce.

7. Žalobce poukázal na skutečnost, že na území České republiky žije již přes 8 let. K České republice si za dobu svého pobytu vytvořil silné rodinné, sociální a ekonomické vazby. Je pravdou, že v rodné zemi má matku a bratra, avšak z pobytové historie je více než patrné, že do České republiky přicestoval s otcem, se kterým měl také spojeno své předchozí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. S matkou a svým bratrem v kontaktu není. Jejich vazby jsou za dobu pobytu na území České republiky značně zpřetrhané. Také neobstojí argument správního orgánu prvního stupně o možnosti pobytu žalobce na území Německé spolkové republiky, kde má pobytové oprávnění jeho otec. Není možné nabádat žalobce k pobytu ve státě, kde sice má rodinného příslušníka, nicméně sám nemá žádné rodinné vazby. Žalobce v České republice studuje a má zde přátele.
8. Žalobce ze všech shora uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření s žalobou nesouhlasila a uvedla, že žalobce podal dne 30. 8. 2019 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, přičemž předchozí povolení k pobytu mu bylo uděleno za účelem studia na Hotelové škole, a to s platností od 1. 9. 2018 do 31. 8. 2019. Správním orgánem I. stupně bylo zjištěno, že žalobce prokazatelně od 4. 2. 2019 do doby podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty neplnil účel pobytu studium, neboť mu bylo ke dni 3. 2. 2019 ukončeno z důvodu velkého množství neomluvených absencí jak na teoretickém vyučování, tak na odborném výcviku, přičemž žádost o vydání zaměstnanecké karty žalobce podal až dne 20. 3. 2019. Žalobce přitom neprokázal, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vypořádala s obdobnými odvolacími námitkami jako v žalobě. Navrhla zamítnutí žaloby.

IV.

Posouzení věci soudem

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
11. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaná s tím souhlasila a žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

12. Soud neshledal žalobu důvodnou.

13. Rozhodnutí v projednávané věci se opírala o ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců: *Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu, [to vše] za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
14. Toto ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou č. 222/2017 Sb. v reakci na dřívější judikaturu správních soudů. Důvodová zpráva mj. uvedla: *„Problematiky neplnění účelu pobytu se týká i navrhovaná změna, resp. doplnění ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců o nové písmeno h), které má explicitně řešit situace, kdy cizinec v době rozhodování správního orgánu sice účel pobytu plní, ale v minulosti tomu tak nebylo, tedy došlo k neplnění účelu pobytu po dobu povoleného pobytu (navrhované znění se výslovně vztahuje na „dobu platnosti víza“, z čehož plyne, že se nevztahuje na dobu tzv. fikce oprávnění pobytu cizince na území). Mělo by se tak zabránit situacím, kdy se cizinci, kteří získají povolení k pobytu za účelem podnikání, následně odhlásí z provádění plateb na sociální zabezpečení a znovu se přihlásí až před podáním žádosti o prodloužení pobytu, aby tak formálně splnili podmínky pro prodloužení pobytu. Tyto situace jsou ve stávající praxi řešeny prostřednictvím zrušení oprávnění k pobytu nebo jeho neprodloužení s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (tj. je zjištěna jiná závažná překážka v pobytu cizince na území), nicméně toto řešení není i s ohledem na nejednotnou judikaturu soudů vhodné. V soudní praxi se objevují různé názory na to, po jakou dobu by cizinec v minulosti neměl účel pobytu plnit, aby se jednalo o závažnou překážku, cizinec je však v zásadě povinen plnit účel pobytu po celou dobu jeho pobytu a nikoli pouze po poměrnou část platnosti jeho oprávnění k pobytu. Je třeba počítat i s individuálními situacemi, kdy cizinec objektivně po přechodnou dobu účel pobytu plnit nemůže, resp. jsou k tomu na jeho straně závažné důvody. V takovém případě, pokud takové důvody prokáže, nebude neplnění účelu pobytu důvodem pro zrušení nebo neprodloužení oprávnění k pobytu.“* (zdůrazněno soudem).
15. **Z právě citovaného vyplývá úmysl zákonodárce, aby soudy nadále automaticky nepoměrovaly dobu, po kterou cizinec účel pobytu plnil, vůči době, kdy se tak nedělo.** Dosavadní závěry judikatury, která se vyvinula při výkladu neplnění účelu pobytu jako jiné závažné překážky pobytu cizince na území, tím byly překonány. Namísto toho došlo k zakotvení samostatného důvodu zrušení platnosti víza, resp. neprodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu, který navíc klade větší důraz na výjimečnost neplnění účelu pobytu. Ze stejných tezí vycházely i správní orgány v napadeném a prvoinstančním rozhodnutí.
16. Předchozí pobytové oprávnění bylo žalobci uděleno s platností od 1. 9. 2018 do 31. 8. 2019. Dne 3. 2. 2019 bylo žalobci ukončeno studium na Hotelové škole Plzeň. Následně, 20. 3. 2019, žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty, nicméně ta mu nebyla vydána s ohledem na neplnění účelu, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen (§ 46 odst. 6 ve spojení s § 46 odst. 1 větou druhou zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019). Podklady z řízení o vydání zaměstnanecké karty přitom byly součástí spisového materiálu v řízení, jež je předmětem nynějšího soudního přezkumu. Na str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí správní orgán podrobně rozebral formální i materiální plnění účelu pobytu žalobcem. Po formální stránce byl žalobce studentem do 3. 2. 2019. Z přibližně 630 hodin výuky za první pololetí zameškal žalobce 383 hodin, z toho 244 hodin měl neomluvených. V období od 4. 2. 2019 (následující den po ukončení studia) do

20. 3. 2019 (den podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty) neplnil žalobce účel pobytu formálně ani fakticky. Správní orgán I. stupně ve prospěch žalobce zohlednil jednak omluvené absence v prvním pololetí, jednak období od 20. 3. 2019, kdy probíhalo řízení o vydání zaměstnanecké karty (viz poslední odstavec na str. 4 prvoinstančního rozhodnutí). I tak však žalobce od 1. 9. 2018 do 20. 3. 2019, kdy měl plnit účel pobytu studium, účel pobytu neplnil v rozsahu 244 neomluvených hodin a období od ukončení studia do podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalovaná závěry správního orgánu I. stupně aprobovala a kladla důraz zejména na období po 3. 2. 2019, kdy už žalobce nebyl studentem ani po formální stránce.

17. Okolnost, že žalobce po určitou dobu nedocházel na teoretické vyučování a odborný výcvik na Hotelové škole Plzeň, je mezi účastníky nesporná. Soud přisvědčil správním orgánům, že rozsáhlou nepřítomnost žalobce ve výuce lze podřadit pojmu neplnění účelu pobytu, neboť v takovém případě skutečně hrozí, že student nebude klasifikován a že se zameškává látku či praktické dovednosti jen stěží doučí. Absence ostatně vedly i k ukončení žalobcova studia ze strany Hotelové školy Plzeň. Mělo-li být v souladu s povoleným účelem pobytu hlavní náplní žalobcova života studium, nelze považovat za formalismus, pokud správní orgány hodnotily, zda skutečně studoval, a to v době posledního povoleného pobytu v souladu s jednoznačným zněním § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Nové studium od 1. 9. 2019 bylo vzhledem k rozhodovacímu důvodu irelevantní.
18. Žalobce v žalobě opakovaně zmínil, že část absencí byla omluvena. Zde je nicméně třeba si uvědomit, že žalobce svou nepřítomnost omlouval škole, což se nedá postavit na roveň situaci, kdy by správnímu orgánu tvrdil a prokazoval závažné důvody ústící v neplnění účelu po přechodnou dobu. Jak navíc soud zdůraznil výše, správní orgán omluvené absence neposuzoval jako neplnění účelu pobytu, zde se tedy argumentace žalobce zcela minula s textem prvoinstančního rozhodnutí.
19. Ve shodě se správními orgány soud dále shledal, že nevhodnou volbu studijního oboru nelze považovat za závažný důvod neplnění účelu pobytu. Ve srovnání s obvyklými závažnými důvody, jakými je například nemoc nebo péče o rodinného příslušníka, žalobcem tvrzené okolnosti neobstojí. Jakkoli je volba budoucího povolání náročnou životní etapou, stále se jedná o volbu náležející pouze žalobci, který za ni musí převzít odpovědnost.
20. Také stran přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života soud shledal napadené rozhodnutí – ve vazbě na rozhodnutí prvoinstanční, s nímž tvoří jeden celek – přezkoumatelným a řádně odůvodněným. Správní orgány posoudily veškerá kritéria přiměřenosti, která se z obsahu spisu jevila relevantními. Žalobcův otec pobývá v Německu, zatímco žalobcova matka s jeho mladším sourozencem žijí ve Vietnamu. Z toho lze vyvodit, že zásadní rodinné vazby má žalobce mimo území České republiky. O trvajícím vztahu k domovské zemi svědčila rovněž přechodová razítka v žalobcově cestovním dokladu, dle kterých Vietnam každoročně minimálně na dva týdny navštěvoval. Hlubší sociální a ekonomické vazby k území žalobce sice tvrdil, avšak nijak nekonkretizoval a neprokázal. Lze usuzovat, že dopad rozhodnutí do těchto vazeb nebude zásadnější, než jak je obvyklé a přípustné v případě neprodloužení pobytového oprávnění za účelem studia plnoletému cizinci. V dalším soud odkazuje na str. 8 prvoinstančního rozhodnutí, neboť s odůvodněním správního orgánu I. stupně se zcela ztotožnil. Zde také správní orgán I. stupně poměřil neplnění účelu pobytu, jež bylo důvodem nevyhovění

žalobcově žádosti, a zájem státu na pobytu těch cizinců, kteří povolený účel pobytu řádně plní, ve vztahu k žalobcovým vazbám na území. Mimo jiné přihlédl k tomu, že nedokončení studia se u žalobce opakovalo. Návazná argumentace žalované v napadeném rozhodnutí pak odpovídala formulaci odvolacích námitek žalobcem.

21. Soud na základě shora uvedených důvodů uzavřel, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu se zákonem, přičemž správní orgány srozumitelně a uceleně odůvodnily, proč byl naplněn důvod k neprodloužení platnosti pobytového oprávnění, spočívající v neplnění účelu pobytu na území. Žalobce správním orgánům, potažmo soudu nenabídl vlastní ucelenou skutkovou verzi reality, která by zjištění a závěry uvedené v přezkoumávaných rozhodnutích zpochybnila nebo vyvrátila.
22. Soud tudíž podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu pro nedůvodnost zamítl.

VI.

Náklady řízení

23. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že náhrada nákladů řízení nenáleží žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. prosince 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu